

Paṇa Hār. 144. MED. n. 30; ein Viertel Māna; eine Cypraea moneta MED.

काकिल m. ein am Halse getragener Juwel ÇABDAM. im ÇKDR. — Vgl. काकल.

काकीय (von काक) adj. die Krähe betreffend: कैसकाकीयमाध्यानम् MBu. 1, 543. — Vgl. श्वेतकाकीय.

काकु f. 1) Wechsel der Stimme, Nachdruck, Emphasis AK. 1, 1, 5, 13. H. 1410. VIKR. 42. भिन्नकण्ठनिर्धारिः काकुरित्यभिधीयते SĀH. D. 20, 17, 18, 21, 2, 18, 4, 7, 19, 13. Sch. zu ÇĀK. 113, 5. उच्चापः काकुवाक् H. 275. — 2) Zunge TRIK. 2, 6, 30.

काकुत्स्थ m. ein Nachkomme des Kakutstha gaṇa शिवादि zu P. 4, 1, 112. R. 2, 110, 28. RĪĠA-TAR. 4, 67. Bein. des Anenas MBu. 3, 133, 16. Aḥa's RAGH. 6, 2. Daṣaratha's R. 1, 23, 3. 6, 103, 1. Rāma's 1, 24, 18. 3, 49, 6, 7. 5, 7, 14. 6, 103, 22. Viçv. 7, 9. RAGH. 12, 46. Lakshmaṇa's R. 3, 49, 22. काकुत्स्थौ Rāma und Lakshmaṇa R. 2, 99, 3. RAGH. 12, 30. Nach TRIK. 2, 8, 2 ist काकुत्स्थ identisch mit पुरेजय, der sonst den Bein. काकुत्स्थ führt.

काकुद् f. Mundhöhle, Gaumen NAIGH. 1, 11. NIR. 3, 26. या ते काकुत्सुकृता या वरिष्ठा यया शश्वत्पिर्वसि मयं ऊर्मिम् RV. 6, 41, 2. 8, 58, 12. उर्वरिणो न काकुदः 1, 8, 7. — Vgl. काकुद, ककुद् und russ. небо Himmel und Gaumen.

काकुद् n. dass. AK. 2, 6, 2, 42. H. 585.

काकुदन्तिके patron. von ककुदन्ति gaṇa रेवत्यादि zu P. 4, 1, 146.

काकुद् adj. von काकुद्: उद्गतुः (dem U. gehört) कण्ठः काकुद्: AIR. Ba. 7, 1. Nach SĀJ. so v. a. काकुद्.

काकुम् v. l. für काकुद् NAIGH. 1, 11.

1. काकुम् adj. gaṇa उत्सादि zu P. 4, 1, 86. aus Kakubh-Versen bestehend, z. B. प्रगाथ, dessen erster Vers ein Kakubh ist, RV. PAIR. 18, 1, 2. ÇĀNKH. ÇR. 9, 23, 5. 18, 13, 9.

2. काकुम् patron. von काकुम् (v. l. काकुमा) gaṇa शिवादि zu P. 4, 1, 112.

काकेतु (काक + इत्) m. Saccharum spontaneum L. (s. काष्ण) TRIK. 2, 4, 39. RATNAM. und RĪĠAN. im ÇKDR.

काकेन्दु m. = काकातिन्दुक und vielleicht auch daraus entstanden AK. 2, 4, 2, 19. TRIK. 3, 3, 10.

काकेष्ट (काक + इष्ट erwünscht, geliebt) m. N. eines Baumes, Melia Azadirachta L. (निम्ब), RĪĠAN. im ÇKDR.

काकोचिक m. und काकोची f. oder काकोचिन् m. N. eines Fisches, Cyprinus Cachius (vulg. काउची) HĀR. 188.

काकोडुम्बर (काक + उडु^०) m. Ficus oppositifolia, ein Baum, dessen Früchte Vögeln zum Futter dienen, ÇABDAR. im ÇKDR. Auch काकोडुम्बरिका f. AK. 2, 4, 2, 42. Suçr. 2, 63, 17. 116, 21. 126, 18 (umschrieben: काकाङ्गानुडुम्बरी 67, 12). काकोडुम्बरिका TRIK. 3, 3, 62. H. 1133.

काकोदर m. Schlange AK. 1, 2, 4, 8. H. 1303. — Zerlegt sich in काक + उदर.

काकोडुम्बरिका s. u. काकोडुम्बर.

काकाल 1) m. Rabe AK. 2, 5, 21. TRIK. 3, 3, 384. H. 1323. an. 3, 634. MED. l. 74. M. 3, 14. JĀĠN. 1, 174. DRAUP. 8, 31. Vgl. काक und काकाल. — 2) m. eine Art Eber (शूकरभेद). — 3) m. Schlange ÇABDAR. im ÇKDR.

— 4) m. Töpfer H. an. MED. Vgl. कुलाल. — 5) ein best. Gift, m. n. AK. 1, 2, 4, 10. MED. m. TRIK. H. 1196 (nach dem Sch. auch n.). H. an. काकिलमुयतेजः स्यात्कृष्णकृवि मूत्रविषम् VAIDY. im ÇKDR. Vielleicht die Beere des Cocculus indicus (!) WILS. — 6) m. = काकोली DHAR. im ÇKDR. — 7) n. eine Art Hölle MED. JĀĠN. 3, 223.

काकोली f. eine best. Arzneipflanze RĪĠAN. im ÇKDR. Suçr. 1, 46, 19. 133, 15, 18. 140, 8. 146, 1. 156, 20. 2, 38, 13, 16. 206, 21. काकोलि 106, 10. क्षीरकाकोली (immer in unmittelbarer Verb. mit काकोली) 1, 39, 16. 140, 8. 2, 38, 17. ÇKDR. giebt folgende Synonyme: मधुरा, काकी, कालिका, वायसोली, क्षीरा, धाङ्गिका, वीरा, मृन्ना, धीरा, मेडुरा, धङ्गाली, स्वाडुमासी, वयःस्था (TRIK. 3, 3, 198), त्रीयनी, मृन्नाक्षीरा, पयस्विनी (diese nach RĪĠAN., die folgenden nach RATNAM.), पयस्या, शीतपाकी.

काकोलूक (काक + उलूक) n. sg. Krähe und Eule (als beständige Feinde, P. 2, 4, 9, Sch.

काकोलूकिका (vom vorherg.) f. das feindliche Verhältniss zwischen Krähen und Eulen P. 4, 3, 125, Sch. 4, 2, 104, Vārtt. 28, Sch. ÇABDAR. im ÇKDR.

काकोलूकीय (wie eben) n. dass., N. des 3ten Buchs im PAÑKĀTANTRA PAÑKĀT. 148, 1. 3, 10.

काकोष्ठक und काकोष्ठक (von काक + घोष्ठ) adj. krähenschnabelförmig, von einem Verbands Suçr. 1, 36, 7. 33, 16.

कान्त (1. का + अन्त) m. ein finsterner Blick P. 6, 3, 104. TRIK. 2, 6, 30. H. 578. BHATT. 3, 24. n. Vop. 6, 93. Nach SIDDH. K. zu P. 6, 3, 104 und den Scholl. zu BHATT. 3, 24 auch adj. finster blickend. — Vgl. कटान्त, aus dem das Wort durch Zusammenziehung auch erklärt werden könnte.

1. कान्तत्वं n. die Frucht von Kakshatu gaṇa प्लतादि zu P. 4, 3, 164.

2. कान्तत्व von कान्तत्वं P. 4, 2, 71, Sch.

कान्तसेनि patron. von कान्तसेन, Bein. des Abhipratārin KĀND. Up. 4, 3, 5.

कान्ति m. N. pr. eines Mannes Verz. d. B. H. 53, 20.

कान्तो f. 1) eine best. wohlriechende Erde AK. 2, 4, 4, 19. H. 1035. MED. sh. 9. Vgl. काङ्की. — 2) N. einer Pflanze, Cytisus Cajan Lin. (तुवरिका, welches auch die erste Bed. hat) MED.

कान्तीव m. 1) N. einer Pflanze, Hyperanthera Moringa Vahl., AK. 2, 4, 2, 11. Nach einer anderen Trennung अन्तीव und अन्तीव. — 2) Name eines Sohnes von Gautama und der Auçinari MBu. 2, 802. Unregelmässiges patron. von कान्तीवत् oder कान्तीवत्; vgl. LIA. I, 337.

कान्तीवक m. = कान्तीव 1. ÇABDAR. im ÇKDR.

कान्तीवत 1) adj. von Kakshivant herrührend, ihn betreffend: मूत्र ÇĀNKH. ÇR. 9, 20, 12. ग्राह्यान् 16, 11, 4. — 2) patron. von कान्तीवत्, Bein. Çabara's Ind. St. 2, 297. अस्तीकान्तीवती चास्य (व्युषितास्यस्य) भार्या — भद्रा नाम MBh. 1, 4695. कान्तीवतवत् (sic) Verz. d. B. H. 33, 27.

कान्तीवत् m. N. pr. = कान्तीवत् MBh. 1, 224, 4213. fgg. 2, 112. कान्तीवतो गौतमस्य 698. उपस्पृश्य ततस्तत्र कान्तीवानिव मोदते 3, 8083. BUĀ. P. 1, 9, 7. LIA. I, 337.

काग m. = काक Krähe ĠATĀDH. im ÇKDR. VER. 4, 18.

कागि (1. का + अग्नि) m. etwas Feuer Vop. 6, 96.

काङ्कयन patron. von कङ्क Verz. d. B. H. 91, 5. WEBER, Lit. 148.